

ΕΓΓΡΑΨΑΝ ΓΙΑ ΤΟ «Ο ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ»

«Πατάει σε φόβους που έχουμε όλοι μας πως ο κόσμος φτάνει στο τέλος του, καθώς ο Ντόναλντ Τραμπ τροφοδοτεί τις φλόγες του ρατσιστικού μίσους στην Αμερική, οι πόλεμοι συνεχίζονται σ' ολόκληρο τον πλανήτη και ασθένειες όπως ο Ζίκα και ο Έμπολα εξαπλώνονται με συγκλονιστική ταχύτητα».

The Mail on Sunday

«Πρωτότυπο και συναρπαστικό, δε θα το αφήσετε από τα χέρια σας».

George R.R. Martin

«Ένα χορταστικό μεταποκαλυπτικό θρίλερ».

The Telegraph

«Πολύ καλοσχεδιασμένοι χαρακτήρες, ορισμένες μεγάλες εκπλήξεις, σπουδαία αίσθηση του χιούμορ και διάθεση τόσο να ραγίσει καρδιές όσο και να αυξήσει τους παλμούς τους».

SciFiNow

«Θα κολλήσετε αμέσως αν έχετε εμμονή με το *The Walking Dead*... Στο σκότος παρεμβάλλει εξαιρετικό χιούμορ και οι σκηνές δράσης θυμίζουν ταινία».

Cosmopolitan

«Η γραφή του Χιλ έχει ωριμάσει μαζί με τις ιδέες του... Ένταση από την αρχή μέχρι το τέλος».

The Guardian

«Έξυπνο –αλλά ο *Πυροσβέστης* δεν είναι απλώς έξυπνο, είναι επίσης ένα βιβλίο με αληθινή ψυχή... οι βαθύτερες αλήθειες του *Πυροσβέστη* βρίσκονται στον τρόπο με τον οποίο εξερευνά το πώς οικοδομούμε σχέσεις με τους ανθρώπους που βρίσκονται πιο κοντά σ' εμάς... μια γενναία, τολμηρή και μεγαλόκαρδη παρουσίαση τους τέλους του κόσμου».

SFX

«Θα βάλει φωτιά στις λίστες των μπεστ σέλερ... Απολαυστικό».

Stuff

«Ξεχάστε το *The Walking Dead* –ο *Πυροσβέστης*, ένα βιβλίο όπου πράγματι νοιάζεσαι για την επιβίωση των χαρακτήρων, είναι το επόμενο έργο που θα ξεχωρίσει στη δυστοπική λογοτεχνία».

The Book Addict

«Ο *Πυροσβέστης* είναι ένα εξαιρετικό μυθιστόρημα, συγκινητικό και βαθυστόχαστο, που σε γραπώνει και δε σ' αφήνει μέχρι το εκπληκτικό φινάλε. Πρόκειται για ένα συναρπαστικό, γεμάτο συναισθήματα ταξίδι, γραμμένο από έναν μαιτρ της τέχνης του».

SF Book

«Ένα εκπληκτικά συναρπαστικό ανάγνωσμα. Ο Χιλ μετατρέπει το τέλος του κόσμου σε κάτι αληθινό και αποτρόπαιο, με εξαιρετική επιδεξιότητα».

The Observer

«Ένα γρήγορο θρίλερ, με ανατροπές σε κάθε κεφάλαιο».

The Sunday Express

«Ό,τι καλύτερο έχει να προσφέρει το είδος (της φανταστικής λογοτεχνίας) στους αναγνώστες σήμερα».

Booklist

«Υποψήφιο για βιβλίο της χρονιάς».

Sarah Pinborough, συγγραφέας του *13 minutes*

«Κάθε δεκαετία πρέπει να έχει μια σπουδαία ιστορία για το πώς αποτυγχάνουμε, πώς η κοινωνία μας καταρρέει. Ο Τζο Χιλ μόλις έγραψε τη δική μας –η οποία μας κάνει όλους πρόσφυγες που αναζητούν ένα ασφαλές καταφύγιο μέσα στα συντρίμια ενός βάνουσου και εχθρικού κόσμου. Δυσοίωνα θαυμάσιο».

Nick Harkaway, συγγραφέας του μεταποκαλυπτικού μυθιστορήματος *The Gone-Away World*

«Ο Τζο Χιλ είναι πάντοτε καλός αλλά εδώ έχει δημιουργήσει κάτι πανέξυπνο και πρωτότυπο. Είναι ένας κορυφαίος αφηγητής που όταν γράφει κυλάει φωτιά στις φλέβες του».

Lauren Beukes,
συγγραφέας του θρίλερ *Τα Λαμπερά Κορίτσια*

Ο ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ

JOE HILL

Ο ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΡΟΥΞΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL

Η σελίδα 634 αποτελεί
επέκταση αυτής της σελίδας copyright.

Τίτλος πρωτοτύπου:
The Fireman

Copyright © 2016 by Joe Hill
Published by arrangement with HarperCollins Publishers

© 2017 ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ
για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής
Επιμέλεια: Φιλώ Γκαβαλιζούδη
Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας

Το βιβλίο αυτό είναι έργο μυθοπλασίας. Τα ονόματα, οι χαρακτήρες, οι τοποθεσίες και τα περιστατικά είτε είναι προϊόν της φαντασίας του συγγραφέα είτε χρησιμοποιούνται κατά τρόπο μυθιστορηματικό. Οποιαδήποτε ομοιότητα με πραγματικά πρόσωπα, εν ζωή ή όχι, γεγονότα, τοποθεσίες, ιδρύματα ή επιχειρήσεις είναι εντελώς συμπτωματική.

Απαγορεύονται η αναδημοσίευση και αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική–, η κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του κειμένου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλων– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, σύμφωνα με το Νόμο 2121/1993 και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας.

ISBN 978-960-620-705-1

ΧΑΡΛΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ
Φειδίου 18, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 210 360 9438 – 210 362 9723

Για τον Ίθαν Τζον Κινγκ, που η φλόγα του είναι τόσο λαμπερή. Ο μπαμπάς σου σ' αγαπάει.

Με ενέπνευσαν:

Η Τζ. Κ. Ρόουλινγκ, που οι ιστορίες της μου έδειξαν πώς να γράψω αυτήν εδώ,

η Π. Λ. Τράβερς, που είχε το φάρμακο που χρειαζόμουν,

η Τζούλι Άντριους, που είχε μια κουταλιά ζάχαρη για να με βοηθήσει να το καταπιώ,

ο Ρέι Μπράντμπερι, από τον οποίο έκλεψα τον τίτλο μου*,

ο πατέρας μου, από τον οποίο έκλεψα όλα τα υπόλοιπα,

και η μητέρα μου, που με μύησε σε όλη σχεδόν τη μυκητολογία (και τη μυθολογία) στην οποία στηρίχτηκα για να γράψω αυτή την ιστορία.

Αν και το *Draco incendia trychophyton* είναι επινόηση, η μαμά μου μπορεί να σας πει ότι σχεδόν όλα τα χαρακτηριστικά αυτού του φανταστικού σπορίου υπάρχουν στη φύση.

* Ο συγγραφέας αναφέρεται στον όρο *fireman* όπως χρησιμοποιείται από τον Ρέι Μπράντμπερι στο μυθιστόρημά του *Φαρενάιτ 451*, με την έννοια του «πυροδότη». (Σ.τ.Μ.)

Outside the street's on fire
in a real death waltz...*

—*Jungleland*, Bruce Springsteen

Though I spends me time in the ashes and smoke
In this 'ole wide world there's no 'appier bloke.†

—«*Chim Chim Cher-ee*», Robert και Richard Sherman

Ήταν απόλαυση να καις.

—*Φαρενάιτ 451*, Ray Bradbury

* Έξω, ο δρόμος τυλίχτηκε στις φλόγες, / σ' ένα πραγματικό βάλς θανάτου... (Σ.τ.Μ.)

† Κι αν περνάω τον καιρό μου μες σε στάχτες και καπνούς, / πιο χαρούμενο από μένα δε θα βρεις στον κόσμο αυτό. (Σ.τ.Μ.)

Πρόλογος

Ανάφλεξη

Η Χάρπερ Γκρέισον είχε δει στην τηλεόραση πολλούς ανθρώπους να καίγονται –όλοι είχαν δει–, αλλά ο πρώτος που είδε να καίγεται μπροστά στα μάτια της ήταν στην παιδική χαρά πίσω από το σχολείο.

Τα σχολεία ήταν κλειστά στη Βοστώνη και σε μερικά άλλα μέρη της Μασαχουσέτης, αλλά εδώ, στο Νιου Χάμσιρ, ήταν ακόμη ανοιχτά. Είχαν υπάρξει και στο Νιου Χάμσιρ κάποια περιστατικά, αλλά λίγα. Η Χάρπερ είχε ακούσει ότι υπήρχαν πέντ' έξι ασθενείς, που τους είχαν σε μια φυλασσόμενη πτέρυγα του Νοσοκομείου του Κόνκορντ και τους φρόντιζε μια ιατρική ομάδα ντυμένη με ολόσωμες προστατευτικές στολές, ενώ όλες οι νοσοκόμες ήταν εξοπλισμένες με πυροσβεστήρες.

Η Χάρπερ κρατούσε μια κρύα κομπρέσα στο μάγουλο ενός παιδιού της πρώτης τάξης, του Ρέιμοντ Μπλάι, που είχε φάει μια ρακέτα του μπάντμιντον στο πρόσωπο. Είχαν πάντα ένα δύο τέτοια επεισόδια κάθε άνοιξη, όταν ο Κίλορ, ο γυμναστής, έβγαζε τις ρακέτες του μπάντμιντον. Σε όλες τις περιπτώσεις, έλεγε στα παιδιά να κάνουν μια βόλτα και θα τους περάσει, ακόμη κι όταν έρχονταν με τα δόντια τους στη χούφτα. Κάποια μέρα θα ήθελε να τον δει να τρώει μια ρακέτα του μπάντμιντον στα ούμπαλα, για να 'χει τη χαρά να του πει να πάει ο ίδιος μια βόλτα για να του περάσει.

Ο Ρέιμοντ δεν έκλαιγε όταν ήρθε στο ιατρείο, αλλά με το που είδε το πρόσωπό του στον καθρέφτη έχασε για λίγο την αυτοκυριαρχία του, με αποτέλεσμα να σχηματιστεί ένα λακκάκι στο σαγόι του και οι μύες του προσώπου του να συσπαστούν από ταραχή. Το μάτι του ήταν σκούρο μοβ και είχε κλείσει σχεδόν από το πρήξιμο. Η Χάρπερ ήξερε ότι πιο τρομακτικό ήταν το θέαμα στον καθρέφτη παρά ο πόνος.

Για να του κάνει να ξεχαστεί, κατέφυγε στο κουτί με τις λιχουδιές που είχε για περιπτώσεις έκτακτης ανάγκης –ένα στραπατσarisμένο φαγητοδοχείο Μέρι Πόπινς με σκουριασμένους μεντεσέδες, που περιείχε πάντα μερικές δεκάδες

καραμέλες και σοκολάτες, καθώς και ένα μεγάλο ραπάνι και μια πατάτα, που τα κρατούσε για τις πιο σοβαρές περιπτώσεις.

Κοίταζε μέσα, ενώ ο Ρέιμοντ κρατούσε την κομπρέσα στο μάγουλό του.

«Χμμ», έκανε η Χάρπερ. «Νομίζω ότι έχω μόνο μία Τουίξ στο κουτί μου και θέλω να φάω κι εγώ μία οπωσδήποτε».

«Εγώ θα φάω γλυκό;» ρώτησε ο Ρέιμοντ με πιγμένη φωνή.

«Εσύ θα φας κάτι καλύτερο. Έχω ένα μεγάλο νόστιμο ραπάνι εδώ και, αν είσαι πολύ καλό παιδί, θα σου το δώσω και θα φάω εγώ την Τουίξ». Του έδειξε το κουτί για να δει το ραπάνι.

«Μπλιαχ. Δε θέλω ραπάνι».

«Τι λες τότε για μια μεγάλη, γλυκιά, νόστιμη πατάτα; Μιλάμε για Γιούκον Γκολντ».

«Μπλιαχ. Ας κάνουμε μπραντεφέρ για την Τουίξ. Νικάω και τον μπαμπά μου στο μπραντεφέρ».

Η Χάρπερ σφύριζε μερικές νότες από το “*My Favorite Things*” ενώ προσποιούνταν ότι το σκέφτεται. Είχε την τάση να σφυρίζει κομμάτια από μιούζικαλ της δεκαετίας του εξήντα και να φαντασιώνεται κίσσοι και κοκκινολαίμηδες να τραγουδούν μαζί της. «Δεν ξέρω αν σε συμφέρει να κάνεις μπραντεφέρ μαζί μου, Ρέιμοντ Μπλάι. Είμαι πολύ γυμνασμένη».

Προσποιήθηκε ότι ήθελε να κοιτάξει από το παράθυρο για να το σκεφτεί –και τότε είδε τον άντρα να διασχίζει την παιδική χαρά.

Από εκεί που στεκόταν η Χάρπερ, έβλεπε καθαρά την ασφαλόστρωση –μερικές δεκάδες μέτρα άσφαλτο, με χαραγμένα πλέγματα για κουτσό σε διάφορα σημεία. Πιο κάτω απλωνόταν μια έκταση μερικών στρεμμάτων γεμάτη ξεραμένα φύλλα, όπου ήταν τοποθετημένα κάμποσα παιχνίδια: τραμπάλες, τσουλήθρες, ένας τοίχος αναρρίχησης, και μια σειρά μεταλλικοί σωλήνες που μπορούσαν να τους χτυπούν τα παιδιά παίζοντας μουσική (από μέσα της η Χάρπερ τους έλεγε «Ξυλόφωνο των Καταραμένων»).

Ήταν η πρώτη ώρα των μαθημάτων και δεν υπήρχαν παιδιά έξω –η μοναδική στιγμή που δεν έβλεπες ένα κοπάδι παιδιά να ουρλιάζουν, να χαλούν τον κόσμο, να γελούν, να τρέχουν και να συγκρούονται μεταξύ τους μπροστά στο ιατρείο. Υπήρχε μόνο ο άντρας με το φαρδύ πράσινο στρατιωτικό τζάκετ και το χαλαρό καφέ παντελόνι εργασίας, και με το πρόσωπό του κρυμμένο στη σκιά ενός λιγδιασμένου κασκέτου του μπείζμπολ. Διέσχισε την άσφαλτο λοξά, καθώς ερχόταν από το πίσω μέρος του κτιρίου. Το κεφάλι του ήταν σκυφτό, και τρέκλιζε· φαινόταν να μην μπορεί να περπατήσει σε ευθεία γραμμή. Η πρώτη σκέψη της Χάρπερ ήταν πως ήταν μεθυσμένος. Μετά είδε τον καπνό που έβγαινε από τα μανίκια του. Έναν αραιό λευκό καπνό, που ξεχυνόταν από το τζάκετ γύρω από τα χέρια του κι ανέβαινε από το γιανάκι του μέσα στα μακριά καστανά μαλλιά του.

Βγήκε παραπατώντας από την άσφαλτο κι άρχισε να περπατάει πάνω στα ξεραρά φύλλα. Έκανε τρία βήματα ακόμη κι έβαλε το δεξί του χέρι πάνω στο ξύλινο σκαλί μιας σκάλας που οδηγούσε στις αναρριχήσεις. Ακόμη και από αυτή την απόσταση, η Χάρπερ έβλεπε κάτι στο πάνω μέρος του χεριού του, μια σκούρα λωρίδα σαν τατουάζ, διάστικτη με χρυσό. Τα στίγματα άστραφταν όπως οι κόκκοι σκόνης σε μια εκτυφλωτική ακτίνα φωτός.

Είχε δει σχετικά ρεπορτάζ στις ειδήσεις, αλλά και πάλι, εκείνες τις πρώτες στιγμές, δεν μπορούσε να καταλάβει τι έβλεπε. Τα πράγματα άρχισαν να πέφτουν από το κουτί Μέρι Πόπινς και να κροταλίζουν στο πάτωμα. Δεν το άκουσε, δεν είχε συνειδητοποιήσει καν ότι κρατούσε το κουτί γερό, αδειάζοντας κάτω καραμέλες και σοκολάτες. Ο Ρέιμοντ κοίταξε την πατάτα που έπεσε με έναν μαλακό γδούπο και κύλησε κάτω από έναν πάγκο.

Τα γόνατα του άντρα άρχισαν να λυγίζουν. Μετά τέντωσε την πλάτη με ένα σπασμό ρίχνοντας το κεφάλι προς τα πίσω, και φάνηκαν φλόγες να γλείφουν το μπροστινό μέρος του πουκαμίσου του. Η Χάρπερ πρόλαβε να δει για μια στιγμή το λιπόσαρκο, όλο αγωνία πρόσωπό του, κι ύστερα το κεφάλι του έγινε δαυλός. Χτύπησε με το αριστερό χέρι το στήθος του, αλλά το δεξί συνέχιζε να κρατά την ξύλινη σκάλα. Το δεξί του χέρι καιγόταν, καψαλίζοντας το ξύλο. Το κεφάλι του τεντωνόταν όλο και πιο πίσω και άνοιξε το στόμα του για να ουρλιάξει, αλλά από μέσα βγήκε μόνο μαύρος καπνός.

Ο Ρέιμοντ είδε την έκφραση στο πρόσωπο της Χάρπερ και γύρισε το κεφάλι για να κοιτάξει πάνω από τον ώμο του, έξω από το παράθυρο. Η Χάρπερ παράτησε το κουτί και στράφηκε προς το μέρος του. Με το ένα χέρι τού κράτησε την κρύα κομπρέσα και με το άλλο του έπιασε το κεφάλι από πίσω και γύρισε απότομα το πρόσωπό του από το παράθυρο.

«Μη, αγόρι μου», είπε, έκπληκτη με τον ήρεμο τόνο της.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε ο μικρός.

Άφησε το κεφάλι του και βρήκε το κορδόνι των περσίδων. Έξω, ο φλεγόμενος άντρας έπεσε στα γόνατα και έσκυψε το κεφάλι σαν να προσευχόταν στη Μέκκα. Ήταν τυλιγμένος στις φλόγες, ένας σωρός κουρέλια που έβγαζε έναν λιπαρό καπνό μέσα στο φωτεινό κρύο απριλιάτικο πρωινό.

Το στόρι έπεσε με έναν μεταλλικό κρότο, κρύβοντας τη σκηνή –εκτός από ένα χρυσαφένιο φως που έλαμπε τρεμοπαίζοντας τρελά γύρω από τις άκρες των περσίδων.